

VENDIM
Nr.25, datë 13.6.2007

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Gjergji Sauli	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese		
Alfred Karamuço	Anëtar i	“	“
Kristofor Peçi	Anëtar i	“	“
Kujtim Puto	Anëtar i	“	“
Vjollca Meçaj	Anëtar e	“	“
Xhezair Zaganjori	Anëtar i	“	“
Sokol Sadushi	Anëtar i	“	“
Fehmi Abdiu	Anëtar i	“	“

me sekretare Brunilda Bara, në datat 3.11.2006, mori në shqyrtim në seancë gjyqësore me dyer të hapura çështjen nr.37/7 Akti, që i përket:

KËRKUES: EDMOND GOGO, përfaqësuar nga avokat Dashamir Kore, me prokurë.

SUBJEKT I INTERESUAR: KËSHILLI I LARTË I DREJTËSISË, përfaqësuar nga Izet Salaj e Mine Progonati, me autorizim.

OBJEKTI: 1. Shfuqizimi si i papajtueshëm me Kushtetutën i vendimeve nr.175/2, datë 28.4.2005 të Këshillit të Lartë të Drejtësisë dhe nr.6, datë 8.3.2006 të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë.

2. Shfuqizimi si i papajtueshëm me Kushtetutën i nenit 42/5 të ligjit nr.8436, datë 28.12.1998 “Për organizimin e pushtetit gjyqësor në Republikën e Shqipërisë.”

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 131 shkronjat “a, f”; 134 shkronja “g”; 147 paragrafët 4 e 5 të Kushtetutës, si dhe nenet 27-31 të ligjit nr.8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”.

Kërkuesi ka kërkuar shfuqizimin e vendimeve të lartpërmendura duke pretenduar se i është cenuar e drejta për një proces të rregullt ligjor në këto drejtime:

- Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë ishin të detyruara të shqyrtonin kërkesën duke u bazuar në ligjin e kohës kur është paraqitur kërkesa. Në kundërshtim me konceptin kushtetues ajo i ka dhënë fuqi prapavepruese vendimit të Gjykatës Kushtetuese nr.29, datë 9.11.2005.

- Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, duke pushuar gjykimin e çështjes pa e dërguar atë për kompetencë në një gjykatë tjetër, kanë vepruar në kundërshtim me nenet 17 e 42 të Kushtetutës, sepse në këtë mënyrë i mohojnë gjyqtarit të drejtën e ankimit kundër vendimit të Këshillit të Lartë të Drejtësisë.

- Gjykata e Lartë ishte e detyruar të shqyrtonte thelbin e masës së marrë nga Këshilli i Lartë i Drejtësisë për të konstatuar se në të vërtetë ndodhemi para largimit nga puna, pasi transferimi nga Këshilli i Lartë i Drejtësisë është bërë në kundërshtim me kërkesat të nenit 147 pikat 4 e 5 të Kushtetutës.

- Baza ligjore ku e mbështet vendimin e saj Gjykata e Lartë është e gabuar, sepse ajo pa vend ka zbatuar nenin 485 shkronja “e” të Kodit të Procedurës Civile.

- Ligji mbi bazën e të cilit Këshilli i Lartë i Drejtësisë ka marrë masën disiplinore ndaj meje është antikushtetues, sepse Kushtetuta nuk e parashikon transferimin si masë disiplinore. Ajo bën fjalë vetëm për transferimin me pëlqimin e gjyqtarit, ose si një mjet për të ndihmuar dhënien e drejtësisë, prandaj, Gjykata Kushtetuese duhet ta shfuqizojë pikën 5 të nenit 42 të ligjit “Për organizimin e pushtetit gjyqësor në Republikën e Shqipërisë”.

Përfaqësuesi i Këshillit të Lartë të Drejtësisë ka deklaruar se:

- Vendimi i Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë është bazuar në vendimin e

Gjykatës Kushtetuese që është i detyrueshëm si për të, ashtu dhe për organet e institucionet e tjera pjesëmarrëse në gjykim.

- Këshilli i Lartë i Drejtësisë nuk e ka larguar kërkuesin nga puna, por e ka transferuar atë konform ligjit, i cili ka parashikuar transferimin edhe si masë disiplinore.

- Ligji nuk bie ndesh me Kushtetutën, siç pretendon kërkuesi, sepse vetë neni 147 pika 4 e tij parashikon të drejtën e Këshillit të Lartë të Drejtësisë për të vendosur edhe për përgjegjësinë e gjyqtarëve sipas ligjit.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoji relatorin e çështjes Fehmi Abdiu, përfaqësuesin e kërkuesit, përfaqësuesit e subjekteve të interesuara dhe bisedoi çështjen në tërësi,

VËREN:

Këshilli i Lartë i Drejtësisë, me vendimin nr.175/2, datë 28.4.2005, ka vendosur ndaj gjyqtarit të Gjykatës së Apelit Tiranë, Edmond Gogo, masën disiplinore të transferimit në një gjykatë të një niveli më të ulët, duke e caktuar gjyqtar në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Dibër me motivacionin “Për kryerjen e veprimeve në kundërshtim me përmbushjen e rregullt të detyrës”.

Kundër këtij vendimi kërkuesi ka paraqitur kërkesë përpara Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë, duke parashtruar se ai bie ndesh me nenin 147/5 të Kushtetutës.

Gjatë shqyrtimit të një kërkesë analoge me atë të kërkuesit, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë kanë çmuar se ekziston një mospërputhje midis nenit 34/1 të ligjit nr.8811, datë 17.5.2001 “Për organizimin dhe funksionimin e Këshillit të Lartë të Drejtësisë” me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë, dhe se zgjidhja përfundimtare e çështjes lidhej ngushtë me ligjin që kundërshtohet, prandaj, bazuar në nenin 145/2 të Kushtetutës, ia kanë referuar çështjen Gjykatës Kushtetuese për t’u shprehur për pajtueshmërinë e dispozitës ligjore me Kushtetutën.

Deri në atë kohë, bazuar në nenin 34/1 të ligjit të lartpërmendur, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë pranonin për shqyrtim jo vetëm ankimet për masën e shkarkimit të gjyqtarit nga detyra, por edhe për masat e tjera disiplinore që merrte Këshilli i Lartë i Drejtësisë.

Gjykata Kushtetuese, me vendimin nr.29, datë 9.11.2005, ka shfuqizuar si të papajtueshme me Kushtetutën shprehjen “si dhe për çdo masë tjetër me karakter disiplinor”, të nenit 34/1 të ligjit nr.8811, datë 17.5.2001 “Për organizimin dhe funksionimin e Këshillit të Lartë të Drejtësisë”, që parashikonte të drejtën e gjyqtarit për t’u ankuar edhe ndaj masave të tjera disiplinore në Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë. Në vendim theksohet se: “Kjo dispozitë që parashikon të drejtën e ankimit në Gjykatën e Lartë ndaj çdo mase tjetër me karakter disiplinor, përbën një tejkalim të përmbajtjes së dispozitës Kushtetuese në dy drejtime: në aspektin e zgjerimit të masave të tjera disiplinore dhe në atë të tejkalimit të juridiksionit të Gjykatës së Lartë”.

Gjykata Kushtetuese, në këtë vendim, ka arritur në përfundimin se Gjykata e Lartë ka juridiksion të shqyrtojë vetëm vendimet që Këshilli i Lartë i Drejtësisë merr ndaj gjyqtarit për shkarkimin nga detyra (duke përjashtuar kështu juridiksionin e saj për masat e tjera disiplinore), duke u shprehur se: “Kushtetuta nuk i ka lënë ndonjë hapësirë ligjvënës, që në kuptim të fuqizimit të standardit të mbrojtjes së gjyqtarëve, të përfshijë në juridiksionin kushtetues të Gjykatës së Lartë edhe shqyrtimin e ankimit ndaj masave të tjera disiplinore”.

Pasi ka hyrë në fuqi vendimi i lartpërmendur i Gjykatës Kushtetuese, Gjykata e Lartë ka proceduar me shqyrtimin e disa kërkesave, përfshi edhe atë të kërkuesit, për të cilën ishte

vendosur pezullimi i gjykimit të çështjes, në pritje të qëndrimit të Gjykatës Kushtetuese. Në përfundim, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë kanë vendosur nxjerrjen e çështjes jashtë juridiksionit të tyre duke arsyetuar se norma ligjore që u njihte Kolegjeve të Bashkuara juridiksion gjykimi, është shfuqizuar nga Gjykata Kushtetuese si e papajtueshme me Kushtetutën. Në këtë mënyrë, ajo ka zbatuar direkt nenin 147/6 të Kushtetutës, sipas të cilit Kolegjet e Bashkuara gjykojnë vetëm ankimet kundër vendimeve të Këshillit të Lartë të Drejtësisë që vendosin për shkarkimin e gjyqtarit nga detyra dhe jo edhe për masa të tjera disiplinore.

Gjykata Kushtetuese çmon se, për çështjen në shqyrtim, marrin rëndësi pretendimet e kërkuarit, që lidhen drejtpërsëdrejti me procesin e rregullt ligjor, konform kërkesave të nenit 42 të Kushtetutës dhe të nenit 6 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut.

E rëndësishme është se, për aq sa është pranuar në këtë vendim, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë janë shprehur vetëm për juridiksionin e tyre, pasi nuk e kanë nxjerrë çështjen jashtë juridiksionit gjyqësor në tërësi.

Në rrethanat në të cilat janë gjendur, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, nuk kanë mbështetur qëndrimin e tyre bazuar në nenin 76/2, shkronja “b” të ligjit nr.8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”. Ato janë bazuar te vendimi konkret i Gjykatës Kushtetuese, që ka shfuqizuar dispozitën ligjore, që i lejonte ato të gjykonin edhe ankimet kundër masave disiplinore të dhëna ndaj gjyqtarëve nga Këshilli i Lartë i Drejtësisë.

Duke qenë kështu, kjo Gjykatë çmon me vend të shprehet për t’i dhënë përgjigje pretendimit të kërkuarit nëse gjyqtarët duhet të gëzojnë të drejtën të ankohen kundër vendimeve që kanë për objekt masat e tjera disiplinore ndaj tyre.

Lidhur me këtë, për çështjen në gjykim ka rëndësi fakti se kjo gjykatë, në jurisprudencën e saj, është shprehur se “e drejta e prokurorëve për t’u ankuar buron nga Kushtetuta. Kushtetuta nuk përcakton për prokurorët ndonjë procedurë të veçantë gjykimi siç bën për gjyqtarët, por nuk i përjashton ata nga e drejta për t’iu drejtuar gjykatës dhe për të kundërshtuar aktet administrative sipas dispozitave të Kodit të Procedurës Civile, ashtu siç e kanë këtë të drejtë të gjithë personat e tjerë fizikë e juridikë”.¹

Duke mbajtur këtë qëndrim, Gjykata Kushtetuese ka bërë interpretimin e frymës së nenit 147/7 të saj dhe ka konkluduar se edhe gjyqtarët duhet ta gëzojnë patjetër të drejtën e ankimit kundër vendimeve të Këshillit të Lartë të Drejtësisë.

Gjykata Kushtetuese konstaton gjithashtu se vetë 42 i Kushtetutës dhe neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut, nuk ndalojnë edhe për gjyqtarët të drejtën për të bërë ankim në gjykatë, sepse e shohin atë të lidhur ngushtë me të drejtën për një proces të rregullt ligjor, të njohur si një standard kushtetues bashkëkohor.

Gjithmonë në lidhje me këtë problem, një tjetër argument kushtetues është dhe fakti se, në legjislacionin shqiptar, në ligjin “Për shërbimin civil në Republikën e Shqipërisë”, të drejtën për t’u ankuar e për të kundërshtuar aktet administrative e kanë të gjithë punonjësit e këtij shërbimi, konform dispozitave të Kodit të Procedurës Civile.

Duke qenë çështja sa më sipër, Gjykata Kushtetuese arrin në përfundimin se gjyqtarët duhet të gëzojnë të drejtën për t’iu drejtuar gjykatës e për t’u ankuar edhe kundër masave disiplinore që merr ndaj tyre Këshilli i Lartë i Drejtësisë.

Përsa i përket përcaktimit të gjykatës kompetente, kjo gjë nuk mund të bëhet nga kjo Gjykatë, sepse Gjykata Kushtetuese nuk mund të luajë rolin e ligjvënësit prandaj, është ky i fundit që duhet të përcaktojë organin gjyqësor kompetent ku duhet të ankohen gjyqtarët në raste të tilla.

I pambështetur për Gjykatën Kushtetuese është edhe pretendimi se është Kolegji Civil

¹ Shih vendimin nr.38, datë 23.12.2003 të Gjykatës Kushtetuese, botime të vendimeve të Gjykatës Kushtetuese, viti 2003, fq.186.

i Gjykatës së Lartë organi kompetent për të gjykuar një ankim të tillë të kërkuarit. Kjo Gjykatë konstaton se neni 34/1 i ligjit nr.8656, datë 31.7.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Këshillit të Lartë të Drejtësisë” është detajuar në nenin 14 të ligjit nr.8588, datë 15.3.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës së Lartë në Republikën e Shqipërisë” që në mënyrë të qartë ka përcaktuar se Gjykata e Lartë gjykon në Kolegje të Bashkuara ankimet kundër masave të marra nga Këshilli i Lartë i Drejtësisë.

Këtë qëndrim mban edhe neni 46 i ligjit “Për organizimin e pushtetit gjyqësor në Republikën e Shqipërisë” që, duke i dhënë të drejtë gjyqtarit, të ankohet kur shkarkohet nga detyra, përcakton se gjykimi në këtë rast bëhet nga Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë.

I pabazuar është edhe pretendimi i kërkuarit se qëndrimi i Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë bie ndesh me nenin 1/2 të Kodit të Procedurës Civile, sipas të cilit, “gjykata nuk mund të refuzojë, të shqyrtojë dhe të japë vendime për çështje që i paraqiten për shqyrtim, me arsyetimin se ligji mungon, nuk është i plotë, ka kundërthënie ose është i paqartë”. Në çështjen në shqyrtim, gjykata nuk ka konstatuar se për rastin konkret të mungonte ndonjë ligj prandaj, nuk ka arsyetuar në lidhje me këtë aspekt. Përkundrazi, në vendimin e saj ajo ka trajtuar dhe argumentuar se nuk mund ta gjykonte këtë çështje, pasi ndodhej para një fakti me rëndësi, se Gjykata Kushtetuese kishte përcaktuar që Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë nuk kishin të drejtë të shqyrtonin ankime kundër vendimeve të Këshillit të Lartë të Drejtësisë për masat disiplinore ndaj gjyqtarëve. Ato nuk kanë konstatuar asnjë mungesë në legjislacion e asnjë paqartësi në përmbajtjen e nenit 1, paragrafi i dytë, të Kodit të Procedurës Civile që ka të bëjë me referime për ligjin material e jo procedural.

Kërkuari, ndër të tjera, ka kërkuar edhe shfuqizimin e nenit 42/5 të ligjit nr.8436, datë 28.12.1998 “Për organizimin e pushtetit gjyqësor në Republikën e Shqipërisë”, duke pretenduar se kjo dispozitë bie ndesh me përmbajtjen e nenit 147 pikat 4 e 5 të Kushtetutës, që sipas tij nuk e parashikojnë transferimin edhe si masë disiplinore. Duke pasur këtë mendim ai u ka kërkuar Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë që të aplikojnë nenin 145/2 të Kushtetutës, të vendosnin pezullimin e gjyqësorit të çështjes dhe të kërkonin para kësaj Gjykate që të shprehej për papajtueshmërinë e dispozitës së lartpërmendur me Kushtetutën. Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë me të drejtë kanë arsyetuar se, përse kohë nuk kanë juridiksion të gjykojnë çështjen konkrete, ato nuk mund të pezullojnë gjykimin dhe ta dërgojnë çështjen në Gjykatën Kushtetuese, pasi ligji nuk është i aplikueshëm në çështjen konkrete që ka në shqyrtim.

Në lidhje me këtë pretendim, Gjykata Kushtetuese konstaton se, për aplikimin e nenit 145/2 të Kushtetutës e për ndërmarrjen e nismës për të pezulluar gjykimin e çështjes dhe dërgimin e saj për të ushtruar kontroll incidental, kërkohet ndër të tjera që gjyqtari apo gjykata duhet të jetë gjykatë kompetente, të jetë gjykatë e caktuar me ligj për gjykimin e çështjes. Pavarësisht nga sa është parashtruar më lart, në lidhje me këtë pretendim të kërkuarit, Gjykata Kushtetuese është shprehur në vendimin e saj nr.21, datë 7.6.2007, me të cilin ka shfuqizuar pikën 5 të nenit 42 të ligjit nr.8436, datë 28.12.1998 “Për organizimin e pushtetit gjyqësor në Republikën e Shqipërisë”, prandaj, për këtë pjesë, kërkesa e kërkuarit mbetet pa objekt.

Përse është analizuar më lart, Gjykata Kushtetuese konstaton se qëndrimi i Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë që kanë vendosur pushimin e gjyqësorit të kërkesës së kërkuarit, është kushtetues.

Ky qëndrim nuk ka mohuar të drejtën e gjyqtarit për të pasur akses në gjykatë kundër masave me karakter disiplinor që vendos Këshilli i Lartë i Drejtësisë.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 72 e vijues të ligjit nr.8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës.
- Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.